

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 57/2019

30.05.2019. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац, Звездане Лутовац, Бранка Станића и др Драгише Б. Слијепчевића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступају Милан Петровић, Тања Савић и Милан Максимовић, адвокати из ..., против туженог ББ, кога заступа пуномоћник Борис Богдановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2356/18 од 27.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 30.05.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2356/18 од 27.09.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2356/18 од 27.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П1 18/18 од 05.07.2018. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име неисплаћених накнада за исхрану у току рада у периоду од 01.09.2015. године до 30.04.2017. године исплати износ од 169.557,72 динара и то појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате (све ближе означено и опредељено овим ставом изреке). Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од 01.09.2015. године до 30.04.2017. године, исплати укупан износ од 76.890,67 динара и то појединачне месечне износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког износа до исплате (све ближе означено и опредељено овим ставом изреке). Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев за исплату законске затезне камате на досуђене износе накнаде трошкова у делу који се односи на каматни почетак и то за датум 15-и у текућем месецу. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 70.458,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 2356/18 од 27.09.2018. године, одбио жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду, у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. ЗПП, због потребе уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да нема места одлучивању о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, уједначавањем судске праксе, као ни за новим тумачењем права, јер је питање исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор довољно разјашњено у судској пракси, а образложења побијаних пресуда, за одлуку о усвајању тужбеног захтева тужиоца у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у вези са законским разложима датим за усвајање тужбеног захтева, тако да не постоји потреба за изузетно дозвољеном ревизијом туженог у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име регреса и топлог оброка поднета је суду дана 05.05.2017. године.

У овом спору из радног односа који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. ЗПП, у коме је ревизија увек дозвољена, већ на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора од 246.448,39 динар, очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић